

A háború véget ért, kitört a béke.
Sírva nézett fel Apám az égre
Hálával dicsérte vigyázó Istenét,
Csókkal illette hű társát- fegyverét.

Furcsa ízű csend volt, bámulta társait,
Klagenfurt várának zöldellő árkait.
Emlékeknek hagyván öt ország harcait
Sok halott bajtársát, mint háború sarcait.

Lepergett előtte több gyilkos pillanat,
Sok erdélyi éj, sok lengyel virradat.
Muszka föld jelképe a pusztító „Csendes Don”
Az öldöklő csatával köszöntő Balaton.

Felrévedt szemében bátyjának emléke,
Kit elnyelt a brianszki erdő zord sötétje.
Éve már gyászt viselt megtört édesanyja
Nem tudta él-e vagy halott-e a fia.

Eddig megszabták útját, hogy mit kell tennie;
Ahol halál tombolt, arra kell mennie.
Most béke van. Ilyenről nem szólt még ukáz
S ott állt tétován a harcedzett utász.

S felcsendült fülében anyja zengő hangja,
A rónafői harangláb szólító kongása,
Az álmodott leányok, sok régi pajtása,
Hívta hazafelé a Hanság varázsa.

Béke van. Új világ kezdődik – gondolta,
A borzalmas múlt után jövőjét fontolta.
Felszállt egy haza induló vonatra
Nem sejtette akkor, hogy sorsa mily mostoha.

A félnapos útból, három lett csupán,
A kalauz ruszki, fegyver lóg nyakán.
„Málenkij robot” mormolta bután,
De mindkettejükre a pokol várt,
Az Urál-hegység Szibér oldalán.

*Újrónafő, Gellén Imre
2006. december*